

РЕШЕНИЕ

№ 8318

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11626** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. П. П., чрез адв.С. Ф., срещу Решение № 3368 от 10.09.2022г., постановено по н.а.х.д. № 2648/2022г. по описа на СРС, 133-ти състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К 5310804 издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП на касатора е наложена глоба в размер на 400 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Правят се оплаквания, че въззивният съд не е обсъдил наведените пред него възражения, както и че е приел за установени обстоятелства, които не кореспондират на събраните доказателства. По същество от съда се иска да отмени съдебното решение и потвърдения с него електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Ответникът по касационната жалба - СДВР, редовно уведомен не изпраща представител. По делото е постъпило писмено становище по жалбата, в което се излагат съображения за нейната неоснователност и се претендират разноски.

Представителят на СГП- прокурор К. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да остави в сила обжалваното решение.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Районният съд правилно е установил фактите по делото, към които и настоящата инстанция се солидаризира, поради което няма излишно да ги повтаря.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя. Съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи. Решаващият състав на СРС е изследвал и е взел отношение по изложените в жалбата доводи и по всички въпроси, включени в обхвата на дължимата от него служебна проверка. В тази връзка бланкетно наведеното твърдение, че съдът не е изпълнил процесуалното си задължение да отговори на наведените пред него възражения не кореспондира на оспорвания акт. Районният съд подробно и мотивирано е изложил съображения по всяко едно от възраженията досежно точното местонарушение, спазени ли са императивните разпоредби на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, в какво качество е санкциониран жалбоподателят и приложимия закон като правилно и обосновано е отхвърлил всяко едно от тях.

На следващо място според касатора решаващият състав е извел противоречащи си факти, значими за делото, а именно къде е била ситуирана камерата, заснела нарушението. Така, според жалбоподателя, веднъж е посочено, че е “монтирана в служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС]“, а на следващо място съдът е извел, че уредът не е прикрепен към служебен автомобил. Фактически установявания, като цитираните, в обжалвания в настоящето производство съдебен акт липсват. Никъде в акта не се установява твърдение, че автоматичното техническо средство е прикрепено към служебен автомобил, нито е цитиран номер на такъв. Последователно и безпротиворечиво съдът е изложил мотиви относно вида на използваното автоматизирано техническо средство, в случая преносима система за контрол на скоростта на МПС, неговата валидност и годност за употреба. Във връзка с последното следва да се отхвърли и възражението, че представеното по делото удостоверение за одобрен тип средство е за съвсем друго АТСС. Процесното нарушение е заснето с автоматизирано техническо средство ARH CAM S1 с № 11743ее. Видно от представените по делото материали системата е преминала преглед за техническа изправност, съгласно протокол за проверка от 28.09.2020г. /л.12 от делото/, който удостоверява проверка на средство за измерване 11743ЕЕ вписано в регистъра на одобрените за използване средства с № 5126, съобразно удостоверение

за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 от 07.09.2017г., валидно до 07.09.2027г. /л.13/.

Несъстоятелно се явява и твърдението, че неправилно в решението И. П. е сочен за собственик на автомобила. Видно от мотивите на акта П. е санкциониран в качеството му на ползвател, а не собственик на автомобила, като съдът подробно и аргументирано е изложил защо следва да понесе административнонаказателната отговорност именно в това му качество /страница 5, 2-ри абзац от решението/.

По изложените съображения касационната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3368 от 10.09.2022г., постановено по н.а.х.д. № 2648/2022г. по описа на СРС, 133-ти състав.

ОСЪЖДА И. П. П., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.